contact

orgaan van de

Arubaanse Onderwijs Bond

JULI 1968

CONTACT

Orgaan van de Arubaanse Onderwijsbond

Correspondentie adres: San Nicolas, Postbus 386

BESTUUR :

J. BASTIAANSE, Voorzitter	Gilles Poppestraat 1. Tel. 7216
Mej. W. SCHAAP, 1st Secretaresse	Gen. Maj. de Bruynewijk 18, Tel. 7135
Mej. C. I. BRYSON, 2de Secretaresse	N.C.C. 101
J. D. FRIELINK, Penningmeester	Spaans Lagoenweg 17
R. B. KOCK, Commissaris	Mangostraat 8
C. A. BRUCE Red. Comm.	W.K. 1, Tel. 5941
G. BOUWMEESTER Red. Comm.	Savaneta 123D

Verenigde Antilliaanse Drukkerijen

JULI 1968

VERGADERING SAMENWERKENDE ONDERWIJSBONDEN OP 28 JUNI 1968

In het Centro Educativo vond de voortzetting plaats van de vergadering die op 24 mei 1968 wegens tijdgebrek verdaagd werd.

Na de opening door de voorzitter krijgt de heer Schuddeboom, voorzitter van de N.O. bond, het woord. Hij ziet veel voordelen in een federatie van de vier bonden, die dan uit enkele onderafdelingen zou kunnen bestaan, die hun specifieke belangen zouden blijven behartigen. Het hoofdbestuur dient echter voor de uiteindelijke uitvoering zorg te dragen. De heer Schuddeboom ziet als voornaamste doel: meer kracht door samengaan, vooral gericht naar buiten. Vanuit de vergadering wordt gesteld, dat bovenvermeld idee nù eigenlijk al verwezenlijkt is; de heer Schuddeboom vindt dit niet, omdat de diverse bonden nog eigen statuten hebben. Enkele aanwezigen zien wel het belang van gezamenlijk optreden voor wat bijv. betreft: salarisregeling, rechtspositie, onderwijs in het algemeen. In de diverse besturen zal over het voorstel gesproken worden.

Een volgend punt is het aanvragen van brillen. Van het B.C. is een brief ontvangen, waarin meegedeeld wordt, dat geen kostelcze behandeling door een oogarts kan geschieden op advies van leerkrachten. Ouders van kinderen met gezichtsmoeilijkheden kunnen zich in geval van financiële problemen wenden tot de Dienst Arbeidszaken en Maatschappelijke Zorg, om aldaar een S-kaart aan te vragen. De scholen dienen hierover de ouders in te lichten.

Het aanvragen van een beurs is voor velen een kostbare zaak: f. 11,—. Er zal aan de betreffende instanties een verzoek gericht worden om deze kosten te verlagen.

Aan de heer Sprockel is een brief gezonden waarin verzocht wordt om

het onderdeel Engels geld bij het vak Handelsrekenen af te schaffen, daar men in Engeland nu reeds doende is het oude systeem af te schaffen.

Bij de rondvraag blijkt, dat men niet tevreden is over de houding van het bestuur van de ANAAB inzake een protestvergadering over het salarisbeleid. Tijdens een algemene ledenvergadering werd tot deze vergadering besloten, maar het is er nooit van gekomen. Over deze zaak is een brief aan het ANAAB-bestuur gezonden.

NEDERLANDER GOED BEROEP

Tijdens een pretentieloos en onwetenschappelijk onderzoek naar associaties, die 100 kinderen legden met Nederland, kwam één der kinderen tot bovenstaande conclusie. In de zevende, achtste en negende klas van de mulo-bovenbouw vroeg ik aan de leerlingen 10 woorden op te schrijven die naar hun mening verband hielden met Nederland; dit geschiedde onvoorbereid en in een tijdsbestek van vijf minuten. Aan enkele problemen, zoals het feit dat in de negende klas Nederland onderwezen wordt en dat sommigen in Nederland geweest zijn of gewoond hebben, ben ik voorbijgegaan.

Hieronder geef ik U dan de associaties, door mij van verbindende tekst voorzien. De getallen tussen haakjes geven het aantal keren weer, dat het woord genoemd is. Enkele malen zag ik mij genoodzaakt enkele begrippen te laten samenvallen, bijv. ijs en schaatsen, daar anders het overzicht te uitgebreid en daarom misschien vervelend zou worden.

Een flink aantal woorden werd slechts één keer genoemd en ook die zal ik niet allemaal vermelden; hier staat geen getal achter. Totaal werden ongeveer 200 woorden gebruikt om Nederland te kenschetsen.

Ik begin met de woorden die één keer voorkwamen:

In Nederland met zijn witte kakkerlakken, zijn varkens, zijn mest, zijn gangsters, zijn te vieze Amsterdam, zijn vrouwen met dikke voeten, zijn platte taal, zijn provo's, zijn lelijke zee, zijn schoolfrikken, maakt men weinig films, baadt men nooit, worden stomme liederen gezongen, worden korte broeken gedragen en leeft men goedkoop boven zeeniveau.

Daar op dat eiland, niet groot en niet klein, eet men brood met muisjes, bessensap en appelmoes, is het leven moeilijk en goedkoop, zijn niet veel

mooie meisjes, maar wel verstandige jongens, daar drinkt men Heinekens, daar speelt de liefde een grote rol, daar zijn lange wegen, huizen met veel verdiepingen, racen beroemde fietsers, is het donker en een paradijs.

Zie de soldaten op lekkere leeftijd bij Pernis en de Efteling veel uitgaan; zie de mensen op sandalen bij de gouden koets. Waarover spraken zij? Over tarwe, wekkers, kale bomen, trouwen, bioscopen en veel andere mensen.

Die Nederlanders, zij maken droog, zij dragen kleding, zijn vrij, hebben kinderen, vakantie, veel vogels, radio's, mooie kleren en ze corresponderen over sex.

De boer, zijn vrouw en zijn stede (49) zitten nog stevig in de kou (48).
Aan de sneeuw (40) zweren we nog eeuwig trouw.
De studie (37) in Makamba (35) land.
Wordt meteen gevolgd door de teelt van bloem en plant (27).
Op aardappels (24) is men bijzonder dol,
In winkels en gebouwen (24) is het altijd vol (24).
Men schaatst en skiet (21) er naar hartelust,
Terwijl de koe (21) eindelijk in het sprookje van molens (21) berust.
Langs wegen en dijken (20) wuift men naar de koningin (20).
Door hagel en regen (18) met het hele gezin.
Amsterdam en Rotterdam (15) met hun grote steden (11) -tooi.
Zijn hier gelukkig beide mooi (16).
Door het eten van kaas, melk, boter en spek (14).
Zitten onderwijzers (12) op hun fietsen (12) niet voor gek.
In de polder (11) loopt Hannes nog steeds op klompen (10).
In de steden zijn er mensen die je de trein (10) instompen!
Er zijn vele provincies (10), fabrieken (10) en vooral water (10).
Daarover vertellen de vrienden (12) dan later.
Mooie meisjes (9) geven zich 's winters (9) bloot.
Langs de oevers van rivier, meer en sloot (9).
In de wei (8), aan 't strand (8) en in het duin (5).
Bakt de Nederlander (8) zich met z'n familie (8) bruin.
De vissers (4) in hun dikke kleren (6).

Gaan in de haven (7) hun schip (7) afmeren.
Terwijl de kachel (4) in de huizen (5) snort.
Doet men op 't ijs (4) van het lage land (6) aan sport (6).
Druk (4) is 't overal, langs grachten (4), in musea (4) en hospitaal (4).
In de bossen (5) en op de scholen (5) onder vliegtuig (5) kabaal.
Nederland is groot (4), Nederland is klein (3).
Wat zou het zonder z'n slechte weer (3), z'n grauwheid (2) en mist (2) niet zijn!
De taal (3) is zonneklaar.
Nederlanders zijn cheap (3), 't is raar, maar waar.
De prinses (3) in haar paleis (3).
Is vanwege het klimaat (3) vaak op reis (8).
Men kan er zoveel begeren (4):
Zeilen (3) op de meren (4).
Oude huizen (3) bij een brug (2).
Dansen (2) in de lente (2) in de open lucht!
Alles bij elkaar, zo deelden mijn leerlingen mee
Was dit hun beeld van Holland to-day (2).

G. BOUWMEESTER

ZO MAAR WAT GEDACHTEN

Het is verbazingwekkend, hoe een woord een zin kan worden en een zin een heel verhaal tot zelfs een officiële brief. Want wat een kletsers zijn wij mensen, ontstellende kletsers. Bij elk verhaal, dat wij doorvertellen gaat de fantasie een stukje met ons op de loop. Tenminste — je kunt het fantasie noemen, maar soms zou het betere ik behoren te zeggen: „Je staat te liegen."

't Is eigenlijk gek, maar ook al weet je van jezelf en van anderen, dat de waarheid vaak geweld wordt aangedaan, toch kun je dit verschijnsel van mensen, die de leiding geven aan een staat of een stad, niet aanvaarden.

Je hebt het gevoel: Zij moeten daar boven staan, zij moeten boven alles de waarheid dienen................. Want zij zijn de leiders, die duizenden, soms miljoenen de weg behoren te wijzen in de wirwar van werk voor dat grote doel: het belang van ALLEN uit staat of stad.

Maar méér en méér gaan onze leiders van stad en staat „diplomatiek"

doen: zij spreken onwaarheden uit, om personen of situaties te dekken — zij doen onvervulbare beloftes, om steun of stemmen — zij uiten dreigementen, om de waarheid niet te hoeven horen — zij zoeken zichzelf meer dan de ander..................

Waar komen we terecht, als het eigenlijk niet meer mogelijk is — om wat voor reden dan ook — gewoon eerlijk en oprecht te zijn.

Ik weet waar................. IK heb het vijf jaar meegemaakt.

In een wereld van onvrijheid, geestelijke onvrijheid voor iedereen. Ja, voor iedereen.

Want hoe kan zo'n leider zichzelf ooit vrij voelen, als hij voortdurend moet bijhouden, welke „waarheid" voor de één en welke voor de ander is?

En bovendien, er zullen toch momenten zijn, dat zelfs hijzelf z'n geweten niet meer overschreeuwen kan.

Soms maakt het me zo ontzettend bang, als ik zie hoe velen deze dingen niet beseffen en hoe zij zich laten meeslepen door brutaal uitgesproken leugens, zich laten leiden door belachelijke beloftes, zich laten dwingen door angst voor wraak of door gevlei.

In het groot EN in het klein.................

En wat een verademing is het dan even, om het woord van een „onaantastbare" te horen of te lezen: te beseffen, dat ja toch nog wel eens ja kan zijn en blijven en neen ook neen; te voelen, dat het ook nu nog mogelijk is „in waarheid te wandelen".

J. d. L.

VRAGEN VAN KAMERLEDEN

Bij het doorlezen van allerlei tijdschrift artikelen, de nieuwe Onderwijswet betreffende, werd mijn aandacht getrokken door bovenstaand opschrift. Na het berichtje te hebben doorgelezen, meende ik er goed aan te doen, het — zonder commentaar — voor U over te nemen uit „Uitleg, weekblad van het departement van Onderwijs en Wetenschappen, d.d. 4 juni 1968."

Vergissing bij opening envelop eindexamenopgaven.

Het lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal, de heer dr. P. G. van de Vliet (V.V.D.) heeft op 24 april 1968 de navolgende vragen aan de Regering gesteld:

1. Is het waar, dat dit jaar wederom een verzegeld pakket eindexamenopgaven ditmaal voor de hbs-A, ontijdig door een rector van een school is geopend, zodat nieuwe opgaven moesten worden samengesteld en aan de scholen worden toegezonden?
2. Hoeveel bedragen de kosten, die tot herstel van de gemaakte fout moesten worden gemaakt en ten wiens laste komen deze kosten?
3. Welke maatregelen, van disciplinaire of andere aard, zijn of worden ten aanzien van de nalatige rector getroffen?

De staatssecretaris van onderwijs en wetenschappen, mr. J. H. Grosheide, heeft op 10 mei 1968 de navolgende antwoorden ingezonden:
1. Het antwoord op deze vraag luidt bevestigend.
2. Het bedrag van de kosten, die zijn gemaakt om nieuwe opgaven samen te stellen en aan de scholen toe te zenden, kan niet exact worden berekend. Deze kosten zullen, met inbegrip van vacatiegelden voor het samenstellen van de opgaven, een bedrag voor het laten drukken van de opgaven en van papier- en portokosten ongeveer f. 4000,— hebben bedragen. Deze kosten komen ten laste van het Rijk.

3. Maatregelen van disciplinaire aard, tegen de rector van een bijzondere school voor v.h.m.o. kunnen alleen worden genomen door het bestuur van de school. De rector van de school heeft met het openen van de verkeerde enveloppe met eindexamenopgaven een vergissing begaan, die — ook al zou zij kunnen worden aangemerkt als plichtsverzuim en dan grond zou zijn voor disciplinaire maatregelen — naar de mening van de ondergetekende niet kan worden aangemerkt als een onbetamelijke handeling, die grond zou zijn voor een vordering tot schadevergoeding i.c. tot vergoeding van de kosten onder punt 2 bedoeld, die het Rijk heeft moeten maken. De ondergetekende meent daarom dat voor maatregelen, door het Rijk te treffen, geen gronden aanwezig zijn.

REBELLIE

Hij was een rustige leerling, goed opgevoed en redelijk intelligent. Zijn onderwijzeres wist dat en toch................., toch bleek er een onvoorstelbaar gebrek aan begrip te zijn tussen die twee, op de morgen van die vraag — of dateerde het misschien al van eerder?

Hij stak zijn vinger op en zei: „Juffrouw m'n potlood is op".

Zijn onderwijzeres keek hem welwillend aan en zei: „Ga maar op een andere plaats zitten."

De jongen keek verbaasd en stak voorzichtig een stompje potlood omhoog; „'t Is op", stamelde hij, „ik heb een nieuw nodig voor m'n werk."

Zijn onderwijzeres glimlachte en zei met iets meer nadruk: „Ga maar op een andere plaats zitten".

De jongen leek geschokt, maar na een ogenblik verhelderde zijn gezicht: Waarschijnlijk lagen er potloden klaar op die andere plaats.

Hij stond op en liep de klas rond. Hij liep rustig en keek goed, maar

nergens lag een potlood.

Vanuit een hoek van de klas bekeek hij zijn onderwijzeres. Misschien was ze ziek................ Hij naderde haar voorzichtig, raakte haar arm aan en toonde het stompje. Zijn gezicht bleef hoopvol, z'n stem was al een beetje vreemd: „Juffrouw, geef me een potlood asjeblieft. Ik wil zo graag m'n werk afmaken."

Ze keek hem bevreemd aan en als in een vreemde droom klonk het hem in de oren: „Ga maar op een andere plaats zitten."

De jongen stond naast haar en keek. Hij was een rustige leerling, goed opgevoed en redelijk intelligent. En daarom kéék hij alleen maar................

Maar ergens binnen in hem ontwaakte iets, een nieuw gevoel dat hij nog niet eerder ervaren had: teleurstelling, verbittering, woede en de behoefte iets te willen doen, slaan, trappen, gooien, schoppen, dat alles vermengde zich tot een gevoel van grote onrust................

En opeens schreeuwde daar die rustige, goed opgevoede jongen zo maar door de klas, vlak in het gezicht van de leerkracht: „Ik wil geen andere plaats — ik heb recht op een potlood."

G.O.

(wordt vervolgd)

NU BEGRIJP IK HET .....

Eén onzer jongere collega's, die al sinds 1963 aan één van onze Gouvernementsscholen werkzaam is, deelde aan de Directeur van Personeelszaken mede, dat zij in aanmerking wenste te komen voor aanstelling in vaste dienst.

Tot haar verbazing ontving zij de mededeling, „dat het wettelijk niet mogelijk is schoonmaaksters in vaste dienst te houden................"

Ik heb altijd al gedacht, dat men helemaal niet schijnt te beseffen, waaruit ons werk bestaat en waarom onze opleiding zo lang duurt, maar nu weet ik het dan helemaal zeker en nu begrijp ik ook, waarom we nog steeds geen salarisverbetering gehad hebben.

Wat een geluk, dat onze collega deze vraag gesteld heeft — onze vertegenwoordiging in het G.O. kan het gesprek nu op de juiste wijze beginnen.

ONZEKERHEID

Misschien bent U zich er de laatste tijd ook meer en meer bewust van geworden, hoe onzeker ons bestaan hier wel is. Denkt U maar eens na:

Salarisherziening. Niemand weet, en degenen die het weten mogen niets zeggen, wat ons boven het hoofd hangt. Alleen schijnt het wel zeker te zijn, dat voor velen de herziening een verslechtering betekent. En in deze verslechterde regeling moeten de onderwijzerssalarissen worden ingepast. Over salaris**verhoging** wordt nauwelijks gepraat door de overheid. Dus een groeiend gevoel van onzekerheid over de financiële positie van de onderwijzer.

Verlof. Voortdurend doen geruchten de ronde over afschaffing van het verlof. De regering zou zelfs van plan (geweest) zijn het verlof in zijn geheel af te schaffen en te vervangen door een vakantieregeling met een vakantietoeslagpercentage. Het percentage dat we bij geruchte hebben horen noemen, zullen we maar niet vermelden, want dit komt ons te ongelooflijk voor. Wij willen niet aannemen dat onze democratisch gekozen regering zo zal omspringen met de belangen van haar ambtenaren. Maar de onzekerheid groeit. Velen zeggen: Je weet maar nooit.................. Bij het onderwijs bestaat ook ieder jaar de onzekerheid over **overplaatsing.** Wij zijn ons ervan bewust dat het soms noodzakelijk is in verband met verlof en vertrek onderwijzers over te plaatsen. Wij kunnen ons echter niet aan de indruk onttrekken dat er ook wel eens andere overwegingen gegolden

hebben bij het overplaatsen van een onderwijzer dan uitsluitend het belang van het onderwijs. Dus ook hier weer onzekerheid.

Al deze onzekerheden dragen niet bij tot een goede gang van zaken bij het onderwijs. Wij weten wel dat van iedere onderwijzer verwacht wordt dat hij een idealist is, die alleen maar denkt aan de school en de kinderen. Anderen zien in iedere onderwijzer een vuige materialist, die een baantje gekozen heeft waar hij niks hoeft te doen, barst van de vakantie en alleen maar komt om een groot salaris te vangen. Beide uitersten zullen misschien wel bestaan, maar meestal is een onderwijzer een gewoon mens, die na jarenlange studie een functie aanvaardt, waar hij hoopt op arbeidsvreugde en waardering, ook financieël. De arbeidsvreugde wordt bevorderd door zekerheid. Zekerheid bij financiën, bij de aangegane arbeidsovereenkomst en bij de plaatsing aan een school.

Men kan moeilijk verwachten dat iemand plezier in zijn werk heeft als zijn bestaan van onzekerheden aan elkaar hangt.

Daarom hopen we dat spoedig een eind gemaakt wordt aan de onzekerheden.

BIJZONDER ONDERWIJS

Ons eiland is weer een school voor bijzonder onderwijs rijker geworden. Een groep ouders van eenzelfde godsdienstige overtuiging waarvoor nog geen school bestond, heeft gebruik gemaakt van het grondwettelijke recht een school te stichten met subsidie van de overheid. En nu staat de school daar, een prachtig gebouw, dat ongeveer 250 leerlingen kan herbergen, als een monument voor onze democratie.

Nu zijn deze ouders in staat hun kinderen te laten onderwijzen op de manier die zij wensen, door onderwijzers die zij kunnen kiezen. De opvoeding en het onderwijs kunnen nu in eigen kring, zonder invloeden van buitenaf, plaats vinden. Het openbaar onderwijs biedt dit niet, want daar dient de onderwijzer zich te houden aan regels, waarbij iedere geloofsovertuiging gerespecteerd dient te worden en hij dient zich te onthouden van iedere vorm van propaganda voor een godsdienstige of politieke overtuiging. Wij kunnen ons voorstellen dat sommige ouders deze omgeving ongeschikt vinden voor hun kinderen als zij deze rechtlijnig in een bepaalde leer willen opvoeden en laten opvoeden. Wij zijn niet van mening dat deze ouders gelijk hebben, maar wij kunnen hun standpunt respecteren.

Anders wordt het, wanneer wij zien dat een schoolbestuur van een bijzondere school, gebaseerd op een bepaalde religie, leerlingen gaat werven onder niet geloofsgenoten. Dan is men daar op de verkeerde weg. De school is opgericht voor een bepaalde groep, dus kinderen van deze groep gaan erheen. Men kan proberen de groep uit te breiden, de ouders te bekeren. Dan horen de kinderen van die ouders op de betreffende school, maar niet eerder.

Een schoolbestuur dient zich te realiseren wat het wil. Als het een eigen school wil, dan moet het zorgen voor leerkrachten van de eigen groep, en leerlingen werven in de eigen groep.

Wil men allerlei leerlingen toelaten, dan moet men een **neutraal** bijzondere school maken en dat ook duidelijk naar voren brengen. De stichting

van scholen, ook openbare, is gebaseerd op bepaalde principes en overtuigingen. Daaraan dient men zich te houden.

NEDERLANDSE ANTILLEN DEPARTEMENT VAN ONDERWIJS

Aan hoofden van lagere scholen en
Mulo-kopscholen en direkteuren
van Nijverheidsscholen in de
Nederlandse Antillen.

Ons nummer:
2279

Willemstad, 9 juli 1968.

Zoals u uit de persberichten zult hebben vernomen heeft het Britse Koninkrijk de eerste stappen genomen tot afschaffing van het Engelse muntenstelsel.

De eerste munten zijn reeds in gebruik genomen.

In verband hiermede kunnen vanaf 1 september a.s. alle vraagstukken over Engels geld worden geschrapt. Dit geldt zowel voor het vak rekenen op de lagere scholen als voor het vak Handelsrekenen bij het voortgezet onderwijs. Bij de examens zullen deze vraagstukken worden weggelaten of vervangen.

/Ma. De Inspecteur van het Onderwijs,